



ΕΤΟΣ Β',
ΑΡΙΘ. 23.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1869,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
» ἑκάστ. φύλ. » 5

ΠΟΣΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ
ΚΑΙ ΠΟΙΑ Η ΤΟΥΤΟΥ ΤΙΜΩΡΙΑ;

Ἐπειδὴ τὸ ψεῦδος κατήνησε τόσον κοινὴν παρά τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε καὶ αὐτοὶ πολλάκις οἱ θεωροῦμενοι ἐνάρατοι, ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν φορικτὴν αὐτὴν ἀμαρτίαν, διὰ τῆς ὁποίας κατάρθρωσεν ὁ διάβολος τὴν ἑξαπατήσῃ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν καὶ τὸς πείσῃ νὰ φάγωσιν ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, καὶ οὕτω νὰ κάμωσι τὴν Θεὸν νὰ καταρασθῆ αὐτοῦς; καὶ τοὺς ἀπογόνους των καὶ ἐπειδὴ καὶ τὴν σημερινὴν ἀκόμη ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας μας, ὁ διάβολος, διὰ τοῦ ψεύδους προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἑξαπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς σύρῃ εἰς τὴν ἀμαρτίαν παρουσιάζων αὐτὴν ὑπὸ τὰς πλέον εὐχάριστους μορφάς, δὲν θεωροῦμεν περιττὸν νὰ λαλήσωμεν ὀλίγα περὶ τοῦ ψεύδους καὶ νὰ ἐξετάσωμεν πόσα εἶνε τὰ εἶδη αὐτοῦ, καὶ ποία ἡ τοῦτου τιμωρία. Ἐὰν γνωρίζωμεν ἐναντίον ποίας τρομερᾶς ἀμαρτίας ἔχομεν νὰ παλαίωμεν, καὶ φροντίσωμεν ἐκ τοῦ προτέρου νὰ ὑπλισθῶμεν καλῶς, ἵνα μὴ ἠττηθῶμεν ἐν τῇ μάχῃ, διότι τότε ἡ ἀπώλειά μας βεβαία θὰ ᾔη.

Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν πρῶτον, κατὰ πόσους τρόπους λέγομεν τὸ ψεῦδος, διότι ἄλλος μὲν ἐπαναλαμβάνει τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἤκουσε παρ' ἄλλου, καὶ ἐπίστευσε ὡς ἀλήθειαν, χωρὶς ἑμῶς νὰ φροντίσῃ πρὶν ἢ τὸ ἐπαναλάβῃ, νὰ πληροφορηθῆ ἂν τὸ τοιοῦτον εἶνε πραγματικῶς ἀληθές· ἄλλος δὲ λαλεῖ τὸ ψεῦδος χάριν ἀστείεζμοῦ· ἄλλος ὑπόσχεται μυρία πράγματα καὶ οὐδὲν ἐκτελεῖ· ἄλλος μαρτυρεῖ κατὰ τοῦ πλησίον του μαρτυρίαν ψευδῆ καὶ ἄλλος πλάττει ψεῦδος. Ἐπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ εἶδη ψεύδους τὰ ὁποῖα ἐπ' ἴσους, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω, ὀφείλομεν νὰ

προσπαθῶμεν νὰ ἀποφεύγωμεν πάντοτε, διότι μισθὸς αὐτῶν εἶνε ὁ αἰώνιος θάνατος. Τὸ ψεῦδος εἶνε ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν ἐκτίνων, αἰτινες καὶ τὸν λέγοντα, καὶ τὸν ἀκούοντα, βλάπτουσιν ἐξ ἴσου· διότι τὸν μὲν λέγοντα βλάπτει τὸ ψεῦδος καταστραίνον αὐτὸν μισητὸν τοῖς πᾶσι, διότι τὸν ψευδόμενον οὐδεὶς ὑπολήπτεται, οὐδεὶς τιμᾷ, οὐδεὶς ἀγαπᾷ, οὐδεὶς εὐχαριστεῖται εἰς τὴν συναστροφῆν του, οὐδεὶς πείθεται εἰς τοὺς λόγους του εἴτε ἀλήθειαν λέγει, οὐδεὶς τῷ δαίνει τι, διότι φοβεῖται μήπως ἀργότερα ἀρνηθῆ τὸ χρέος του, ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ πάντες τὸν περιφρονοῦσιν, οἱ πάντες τὸν ἀποστρέφονται. Τὸν δὲ ἀκούοντα τὸ ψεῦδος καὶ βασιζόμενον ἐπ' αὐτῷ βλάπτει, διότι ἄλλοτε μὲν τὸν κάμνει νὰ κοπιᾷζῃ ματαιῶς, ἄλλοτε νὰ φθείρῃ τὴν περιουσίαν του, ἄλλοτε νὰ κινδυνεύῃ τὴν ζωὴν του, καὶ τέλος ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του νὰ ἀπολέσῃ.

Ὁ φιλαλήθης εἶνε δοῦλος τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Θεὸς εἶνε αὐτῆ ἡ ἀλήθεια: «Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή. (Ἰωάν. ιδ', 6.) Ὁ φιλαλήθης πάντοτε καὶ πανταχοῦ πιστάβεται. Ὁ ψεύστης εἶνε δοῦλος τοῦ διαβόλου, διότι ὁ διάβολος εἶνε ὁ πατήρ καὶ ἐφευρέτης τοῦ ψεύδους· ὁ λαλῶν τὸ ψεῦδος ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, διότι καθὼς υἱὸς καὶ δοῦλος τοῦ διαβόλου μιμεῖται τὸν πατέρα του, «οὕτως ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ» (Ἰωάν. η', 44.) Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐκβάλλει ἔξω τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν τοὺς ψεύστας, καὶ τοὺς συναριθμῆ με τοὺς κύναις, τοὺς μάγους, τοὺς φρονεῖς, τοὺς εἰδωλολάτραις κλπ. (Ἀποκαλ. κβ', 15.)

Καὶ πολλὰ μὲν παραδείγματα μᾶς παρουσιάζει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη περὶ τῶν τρομερῶν τιμωριῶν, ἃς ἐπέσυραν ἐπ' ἑαυτοὺς οἱ ψεύσται, ἀφίνομεν ἑμῶς αὐ-

τά, διότι εἶνε ἀπειράριθμα, καὶ φέρομεν ἐν ἑκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὅποιον μόνον του δύνανται νὰ ἐμπούνησαν φόβον καὶ τρόμον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀπέχη τοῦ λοιποῦ τοῦ κατάρτου ψεύδους.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ κηρύγματος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐπειδὴ ὀλίγοι ἦσαν οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες, καὶ ἠγαπῶντο ἀναμεταξύ των πολλὸν περισσότερον παρ' ὅτι ἀγαπῶνται τὴν σήμερον οἱ χριστιανοί, διότι αἱ κοινὰ συμφοραὶ, καὶ οἱ κοινὸι διωγμοὶ τοὺς κατέστανον ὡς μίαν οἰκογένειαν, εἶχον καὶ τὰ ὑπάρχοντά των κοινὰ, διότι ὅστις προσήρχετο εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν ἐπώλει ὅ,τι εἶχε, καὶ τὸ ἔφερε, καὶ τὸ κατέθετε παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων. Τὴν ἐποχὴν λοιπὸν ἐκείνην ἀνθρωπὸς τις ὑνόματι Ἀνανίας εἶχεν ἀγρόν, τὸν ὅποιον συμφωνήσας μετὰ τῆς γυναίκος του Σαπφείρας ἐπώλησε καὶ ἔφερε μέρος τῆς ἀξίας του πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, λέγων ὅτι μόνον τόσον ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἀγροῦ. Ὁ Πέτρος ὁμῶς γνωρίζων ὅτι ἐψεύδετο, τῷ λέγει: Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, καὶ ἐψεύσθης εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; ὁ ἀγρὸς, καὶ ἡ τιμὴ του ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, διατί ἠθέλησας νὰ ψευθῆς καὶ νὰ χωρίσῃς δι' ἑαυτὸν ἐκ τῆς τιμῆς τοῦ ἀγροῦ σου; Ἄν τὸ ἔκράτεις δὲν ἦτον εἰς σέ; καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐπώλησας δὲν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου; διατί ἔβαλες τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἐν τῇ καρδίᾳ σου; δὲν εἶπας ψεῦδος εἰς ἀνθρώπους ἀλλὰ εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ὁ Ἀνανίας ἀφ' οὗ ἤκουσε τοῦτο ἔπεσον ἀμέσως καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τρεῖς ὥρας δὲ ἐλθοῦσα ἡ Σαπφείρα, καὶ μὴ γνωρίζουσα τὰ διατρέξαντα ἐδοκίμασε καὶ ἐκείνη ὅτι τόσον ἐπώλησαν τὸν ἀγρόν, τότε ὁ Πέτρος τῇ εἶπε! διατί ἐσυμφωνήσας μετὰ τοῦ ἀνδρός σου νὰ ἐξαπατήσῃτε τὸν Κύριον; ἰδοὺ οἱ θάψαντες τὸν ἀνδρα σου, τώρα θὰ ἐκβάλωσι καὶ σέ. Καὶ παρευθὺς πεσοῦσα ἐξέπνευσε. (Πράξ. τῶν ἀποστόλων κεφ. Ε', 1 κλπ.)

Ἄλλὰ διατί, θὰ εἰπωσί τινες, τότε ὁ Θεὸς ἐτιμῶρει τόσον τοὺς ψεύστας, καὶ τὴν σήμερον τοὺς ἀφίνει αἰμαρῆτους; Διότι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ, εἰς τὴν ὅποιαν θὰ γείνη ἀναπόδοσις τῶν πράξεων ἐκάστου, ἔπειτα ποῖος μᾶς βεβαιώνει ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν παιδεύει ὁ Θεὸς τοὺς ψεύστας; μία φθορὰ τῶν ὑπαρχόντων, μία ἀνίατος ἀσθένεια, ἀλλεπάλληλοι ζημίαι, δὲν εἶνε ἴσως ἡ δικαία τιμωρία διὰ τὰ ψεῦδη μας, καὶ τὴν λοιπὴν ἡμῶν κακίαν ἀλλ' ἡμεῖς, μὴ θέλοντες νὰ προσηλώσωμεν τὸν νοῦν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, τὰ ἀποδίδομεν εἰς τὴν τύχην.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀδιαφορῶμεν διὰ τὰς προσαίρους ζημίας ἢ δυστυχίας, καὶ ἂν ἀδιαφορῶμεν διὰ τὴν ὑπό-

ληψιν καὶ τὰς τιμὰς τοῦ κόσμου, τοὐλάχιστον διὰ τὸν φόβον τῆς αἰωνίου κολάσεως, διὰ τὸν φόβον μὴ ἀκούσωμεν τὴν τρομερὰν φωνὴν τοῦ Κυρίου, λέγουσαν πρὸς ἡμᾶς κατὰ τὴν φορικτὴν τῆς κρίσεως ἡμέραν; *ἠΠροεῦσαθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.* (Ματθ. κε', 41.) τοὐλάχιστον δι' αὐτὸ, ἃς προσπαθήσωμεν τὸ ἐφ' ἡμῖν νὰ μὴ ἐμπέσωμεν πλέον εἰς τὴν φορικτὴν αὐτὴν ἁμαρτίαν, τὸ κατάρτου ψεῦδος, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς ζημιώσῃ πολλὸν περισσότερον, παρ' ὅ,τι θὰ μᾶς ἀφελήσῃ.

ΥΠΟ ΜΑΡΙΑΣ Ν. ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ.



Ναὸς τοῦ Δαιβότου ἐν Ἰαπωνίᾳ.

Εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἐκδώσω διὰ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων βραχεῖαν περιγραφὴν τῆς Βαυαρίας, ἀγάλματος ὀρειχαλκίμου κολοσσαίου, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὸ Μόναχον καὶ παριστάνει γυναῖκα κρατοῦσαν στέφανον, ὅτε περιτῆθεν εἰς χεῖράς μου φυλλάδιον περιέχον τὴν προκειμένην εἰκονογραφίαν, καὶ μετ' ἑκαμὲ νὰ τὴν προτιμήσω ὡς μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως κάνεις δὲν φαντάζεται τί πραγματικῶς εἶνε ἡ εἰκονογραφία αὕτη, θὰ θαυμάσωσι

δὲ οἱ μικροί μου ἀναγνώσται, δεῖ τὸ ὑπερμέγεθος τοῦτο ἀγάλμα εἶνε ναὸς μεγαλοπρεπῆς, ἐστολισμένος ἔσωθεν μὲ πολλὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα θεῶν καὶ ἡρώων. Ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα εἶνε ὀπισθεν εἰς τὴν ῥάχιν. Τὸ ὕψος τοῦ ναοῦ τούτου, ἦτοι ἀπὸ τὴν βάσιν μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς εἶνε 43 ποδῶν ἢ δὲ ἐσωτερικὴ διάμετρος τῆς βάσεως 50 ποδῶν. Ἐξωτερικῶς εἶνε ὠραιότατον καὶ ὡς φαίνεται ἔξωτερικῶς παριστᾷ ἄνδρα καθήμενον σταυροποδητή. Λέγεται δὲ, δεῖ τὸ ἐξῆς περιστατικῶν ἔχειν αἰτία τοῦ λαμπροῦ καὶ περιέργου τούτου ναοῦ.

Ἄνθρωπός τις καταδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς θάνατον ἢ δὲ θανατικὴ ποινὴ ὠρίσθη νὰ ἐκτελεσθῆ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Νὰ δεθῆ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ ξυλίνου ὑψώματος σταυροπόδι, νὰ ξυρισθῆ δὲ ἡ κεφαλὴ του καὶ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὅστις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εἶνε πολὺ καυστικός. Αἱ ἀρχαὶ ἐπραξάν καθὼς εἶχεν ἀποφασίσαι τὸ δικαστήριον καὶ ἐξέθησαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἥλιον ἀλλὰ μόλις ἐξετέθη, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! μυριάδες μυριάδων κοχλιῶν (σαλιγγαρίων) ἐκάλυψαν τὴν κεφαλὴν του καὶ τὴν ἐπροφύλαξαν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἐπειδὴ δὲν ἐθανατώθη κατὰ τούτον τὸν τρόπον, τὸ δικαστήριον διάταξε νὰ βληθῆ πῦρ εἰς τὸ ξύλινον ὑψώμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ἐκάθητο καὶ νὰ καθ' ἑκάστην ὥραν ἔβαλαν πῦρ καὶ ἀμέσως ἐφύτρωσαν ἄπειροι λευτοὶ (Lotus Flowers) οἱ ὁποῖοι ἐξοήσαν τὸ πῦρ.

Ἀποτυχόντος καὶ τούτου τοῦ μέσου αἱ ἀρχαὶ μετέχειρισθησαν διαφόρους τρόπους, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχίας, ὥστε ἠναγκάσθησαν ἀντὶ κακοῦργου νὰ τὸν θεωρήσωσιν ὡς ἅγιον καὶ πρὸς τιμὴν του νὰ κατασκευάσωσι ναὸν, παριστάνοντα αὐτὸν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε θέσει, ὅτε καταδικάσθη εἰς θάνατον.

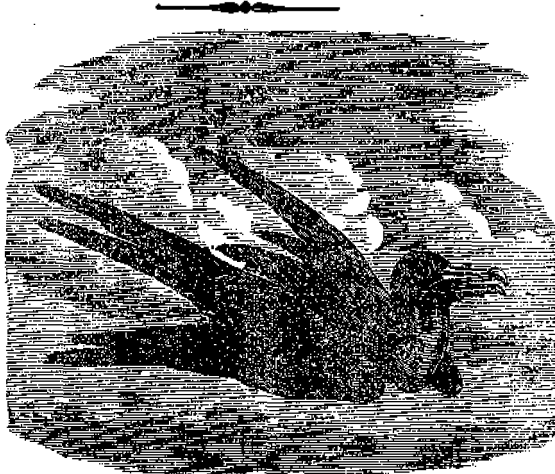
Ὁ περιγράφας τὸν ναὸν τοῦτον ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ διηγεῖται, δεῖ ἐμέτρησε τὴν πρῶτην φάλαγγα τοῦ ἀντίχειρος καὶ εὗρεν, δεῖ ἦτο 34 δακτύλους παχιστῆ καὶ δεῖ 12 ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ καθίσωσιν ἐντὸς τῆς παλάμης τῆς χειρὸς του.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παριστάνονται οἱ κοχλῖαι, τὰ σαλιγγάρια, εἰς δὲ τὴν βάσιν τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον περιεῖχον ἔσθησαν τὸ πῦρ.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἀρχιτέκτονος ἦτον εὐφυῆς καὶ ἡ κατασκευὴ ὠραία· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀφιερῶθῃ εἰς τὸν ὕψιστον, ἀφιερῶθῃ εἰς ἄνθρωπον κακοῦργον.

Οἱ Ἰάπωνες εἶνε πολὺ ἐξοικνοὶ ἄνθρωποι, ἀλλ' ἡ δεισιδαιμονία τυφλώνει τὸν νοῦν καὶ κάμνει καὶ αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς νὰ φαίνωνται μωροί. Μόνη ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου δύναται νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀληθῶς σοφοὺς καὶ δλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται

τῆς ἐφημερίδος τῶν παιδῶν πρέπει νὰ τὸ μελετῶσι καὶ νὰ τὸ ὑπακούωσι.



ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΠΤΗΝΟΝ.

Ἐν ἐκ τῶν θαυμασίων τῆς φυσικῆς ἱστορίας εἶνε καὶ ἡ πτήσις τῶν πτηνῶν. Ἄλλ' ἡμεῖς δλον τὸν βίον μας συνειθίσκαμεν τόσον πολὺ εἰς τὴν θέαν τῶν πτηνῶν, ὥστε δὲν μας κινουσι παντάπασιν εἰς θαυμασμὸν ὅσῳκις βλέπομεν αὐτὰ νὰ πετώσι. Πρέπει νὰ σπουδάζωμεν τὰς ὠραίας ἰδιότητες τοῦ ὄργανισμοῦ διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ πτηνὰ δύνανται καὶ ὑψώνονται ἀφ' ἐκείτων εἰς τὸν ἀέρα καὶ προχωροῦσιν οὕτω διασχίζοντα αὐτὸν, καὶ πρέπει νὰ μὴ λησμονήσωμεν ποτὲ κόσον μάταιαι ἀπέβησαν ὄλαι αἱ προσπάθειαι τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ κάμωσι πτητικὰς μηχανὰς, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸ καθ' ἐκείστην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν θαυμάσιον τοῦτο.

Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστάνει πτηνὸν τι τῶν τροπικῶν κλιμάτων, ὅπερ Φρεγάτα πτηνὸν καλοῦσι. Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶνε πεπρωκισμένον μὲ θαυμασίαν πτητικὴν δύναμιν. Αἱ πτέρυγές του ὅσῳκις τὰς ἐκτείνει καταλαμβάνουσιν ἕκαστην δέκα ἢ δώδεκα ποδῶν τὸ σῶμά του ἔχει μῆκος τριῶν ποδῶν, τὸ δὲ ῥάμφος του εἶνε ἰσχυρότατον καὶ ἀρμόδιον πρὸς ἀρπαγὴν· οἱ πόδες τι ὁμοιάζουσι τοῖς τῆς χηνῆς, ἀλλ' εἶνε πολὺ μικροί· τὰς μεταχειρίζεται δὲ καὶ πολὺ ὀλίγον, διότι τὸ πτηνὸν αὐτὸ ἔχει τὴν κατοικίαν του διαρκῶς εἰς τὸν ἀέρα καὶ χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς ἐστῆς. Φαίνεται ἰπταμένον ὑψηλὰ ὑπεράνω τοῦ ὠκεανοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε καταβαίνει ὅπως ἀναπαυθῆ ἐπ' αὐτοῦ, διότι τὴν ἀνάπαυσιν εὕρισκει εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη τοῦ ἀέρος. Ὁ πούς του σπανίως ἐγγίζει τὴν ἐστῆν ἐκτὸς μόνον κατὰ τὴν ὄρην καθ' ἣν ζῆται σόντροφον, καὶ ὅταν κτίξῃ ἢν φωλεάν του διὰ ν' ἀναθρέψῃ τὰ μικρά του. Ἄλλό πῶς γίνεται τοῦτο; Ἰεοῦ αἱ πτέρυγές του εἶνε τόσον μεγάλαι τὸ δὲ σῶμά του τόσον ἐλαφρὸν ὥστε δύναται νὰ μεταωρίζεται εἰς τὸν ἀέρα μὲ μικρὰν ἢ

και ελαχίστην στενοχωρίαν. Ἐν τούτοις εἶνε δύσκολον νὰ υποθέσωμεν πῶς διὰ τούτου τοῦ τρόπου πραγματικῶς δύναται νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῶν πτερόγων του, ὡς πιστεύεται ὅτι κάμνει. Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα· τὰ ὄστα του εἶνε κοίλα, μέγα τι δὲ θυλάκιον τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν ἐαυτῷ συγκοινωνεῖ μὲ τοὺς πνεύμονας· καὶ τὰς κοιλότητας τῶν ὀστέων. Τὸ θυλάκιον τοῦτο πληρούμενον εὐκόλως ὑπ' ἀέρος ἀποκαθιστᾷ τὸ ὅλον σῶμα ἀρκετὰ ελαφρὸν ὥστε νὰ μεταωρίζεται ἀφ' ἐαυτοῦ· οὕτω δὲ ἀποκτωμένη ἢ ὑποστηρικτικῆ αὐτῆ δύναμις καὶ προσωθημένη εἰς τὴν τῶν πτερόγων ἀποβαίνει ἰκανὴ ὅπως κρατῆ τὸ πτηνὸν διαρκῶς εἰς τὸν ἀέρα.

Ἄλλ' ἐὰν τὸ πτηνὸν τοῦτο ἔχει τὴν κατοικίαν του εἰς τὸν ἀέρα, ἐὰν δὲν εἰσδύει ἐντὸς τῆς θαλάσσης βιά νὰ ἀγρεύσῃ ἰχθύας, οὐδὲ εἰς τὴν ἐρηρὴν ὑπάγει πρὸς ἀναζητησὶν τροφῆς, πῶθεν πορίζεται αὐτὴν; ἀπὸ ἀέρα; ὄχι βέβαια· ἀλλ' ἐταν χωρισθῆ ἀπὸ πείναν, καταβαίνει ἀπὸ τὰ ὑψηλότατα στρώματα τοῦ ἀέρος ὅπου ἀρέσκειται νὰ μένη, καὶ περιφέρεται ἡσυχῶς ἄνωθεν τῆς θαλάσσης, ἀδιάφορον ἂν αὐτῆ συνταράσσεται ἢ γαληνισθῆ· πᾶς δὲ ἀπερίσκεπτος ἰχθύς ὅστις ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μόλις παρατηρεῖται ὑπὸ τοῦ δευδερκοῦς ὀφθαλμοῦ τοῦ, καὶ συλλαμβάνεται παράυτα καὶ καταπίνεται.

Ἄλλὰ καὶ εἰς ἄλλα καταφεύγει μέσα ὁ κάτοικος οὗτος τοῦ ἀέρος ὅπως τρέφεται. Ἄν καὶ, ὡς εἴπομεν, δὲν δύναται νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ συλλάβῃ ἰχθύας, ὅμως δύναται νὰ ἀρελῆται ἐκ τῶν κόπων ἄλλων πτηνῶν. Ἴδου λοιπὸν τί κάμνει παραφυλάττει κἀνὲν ἐκ τῶν πτηνῶν ἐκείνων τὰ ὁποῖα βυτοῦσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ συλλαμβάνουσιν ἰχθύας, καὶ ἐταν τὸ ἴδιον ἀνερχόμενον καὶ φεύγον μετὰ τῆς λείας του, εἰς τὴν στιγμὴν τὸ Φρεγάτα-πτηνὸν κατέρχεται ἐπ' αὐτοῦ ἐπιθετικῶς καὶ μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς καὶ ταχύτητος, ὥστε τὸ πτωχὸν πτηνὸν καταπληχθὲν ἀναγκάζεται καὶ ἀφίγει εἰς τὸ κενὸν τὸν ἰχθὺν τὸν ὁποῖον συνέλαθε· τότε δὲ ὁ ἄρπαξ οὗτος σταματᾷ πρὸς στιγμὴν παρατηρεῖ τὴν καταπίπτουσαν λείαν, ἐπέρχεται καὶ πάλιν κατ' αὐτῆς, ἐπ' ἴσης μεθ' ὀρμῆς καὶ τὴν συλλαμβάνει πρὶν ἔτι πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.



ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

(μικρῶν μαθητῶν κατὰ τὰς ἐξετάσεις)

Μὲ μέλος ἑναρμόνιον
Ἵμνοῦντες τὸν αἰώνιον,
Δοτῆρα τῆς σοφίας,

Πρὸς τὸν Θεὸν στρεφόμεθα
Κ' εἰς σέβας αἰσθανόμεθα
Παλλούσας τὰς καρδίας.

Θεὲ, ὁ ἀκρούμενος
Καὶ ὕμνον ἐκδεχόμενος
Ἐκ στόματος νηπίων,
Ἡμῶν τὸν ὕμνον ἀκούε
Καὶ ἔλεος ἐπάκουσε
Αἰνούντων σε παιδίων.

Σὲ, ὅστις πλήρης χάριτος
Ἀθέατος καὶ ἄρρητος
Τὸν κόσμον διευθύνεις,
Δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξε
Κ' εἰς τὰς ψυχὰς μας στάλαξε
Τὰ μύρα τῆς εἰρήνης.

Σὲ, ὅστις νοῦν ἐπότισας
Κ' ἐκ πνεύματος ἐφώτισας
Τοῦς ἄλιεῖ· μ' ἐν νεῦμα,
Ἔστυον ἐπιούσιον
Πέμπε ἡμῖν τὸ πλούσιον
Καὶ ἄγιόν σου πνεῦμα.

Εἰς τοὺς εὐεργετοῦντάς μας
Καὶ τοὺς ποδηγετοῦντάς μας
Πρὸς φῶς καὶ πρὸς παιδείαν,
Τὴν θεϊκὴν σου χάριτα
Καὶ τὰγαθά σου τάρρητα
Παράσχου μ' ἀφθονίαν.

A. ΚΑΤΑΚΩΤΖΗΝΟΣ.

ΕΚ ΒΕΛΟΝΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Ῥάπτου τινὸς ἐν Λονδίῳ ηλικίας 45 ἐτῶν ῥάπτουτος ἐχώθη ἢ βελόνῃ εἰς τὸν μηρὸν του ἕως ἑνα δάκτυλον ὁ χειρουργὸς τὴν ἐξῆς παραγγείλας ν' ἀναπαυθῆ κατ' οἶκον, ὁ δὲ μὴ πονῶν ἐκάθισεν ἐργαζόμενος. Τὴν ἀκόλουθον αἰσθανόμενος πόνους εἰσῆλθεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἢ φλόγῳσις τῆς πληγῆς ἠϋξήσεν, ἔπαθεν ἐρυσίπτελας καὶ ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἐκλήγηθη, ἀπέθανεν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ, Εἰδοποιούνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκρίται τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, ὅτι τοῦ λοιποῦ θ' ἀνταποκρίνονται κατ' εὐθείαν μὲ τὸν Συντάκτην.

Ὁ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.